

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 357/06-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť A. P., H., zastúpenej advokátom JUDr. V. P., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jej základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj pre namietané porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 140/01 z 23. apríla 2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. P. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2006 doručená sťažnosť A. P., H., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. V. P., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jej základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj pre namietané porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 140/01 z 23. apríla 2001.

Uvedenú sťažnosť z 30. augusta 2006 doplnila sťažovateľka podaniami doručenými ústavnému súdu 5. septembra 2006 a 13. októbra 2006.

Sťažovateľka uviedla, že krajský súd napádaným rozsudkom z 23. apríla 2001 potvrdil prvostupňový rozsudok Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 1211/98 z 2. augusta 1999, ktorým bola zaviazaná zaplatiť žalobkyni – H., a. s., pohľadávku v sume 4 334,20 Sk, ako aj 17,6 % úrok z omeškania od 1. januára 1997 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 940 Sk.

Sťažovateľka namietala, že krajský súd v rozhodnutí o odvolaní nenapravil pochybenia okresného súdu, ktorý sa „... *náležitým spôsobom nevyporiadal so skutkovým stavom veci a preto aj dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď ma zaviazal na zaplatenie predmetnej sumy. Krajský súd v Prešove sa stotožnil s názorom Okresného súdu ako po skutkovej tak aj právnej stránke a preto potvrdil rozsudok Okresného súdu.*

Je síce pravdou, že medzi mnou a žalobcom bola uzatvorená zmluva, avšak túto zmluvu som neporušila a preto návrh žalobcu je neopodstatnený.

Vzhľadom na to, že podľa Občianskeho súdneho poriadku sa nemôžem domáhať svojho práva vo forme dovolania na Najvyššom súde, preto som sa obrátila na posúdenie tejto mojej právnej záležitosti na Ústavný súd“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: „*Krajský súd v Prešove svojim rozsudkom č. 4 Co 140/01 zo dňa 23. 4. 2001 porušil právo A. P., bytom H. na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.*

Rozsudok KS v Prešove č. 4 Co 140/01 zo dňa 23. 4. 2001 sa zrušuje.

Navrhovateľka má právo na náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal ústavný súd sťažnosť v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 20 ods. 3 uvedeného zákona.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného

súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany.

V posudzovanom prípade sa sťažovateľka domáha rozhodnutia, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu, zaručeného v ústave, ako aj porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie, vyplývajúceho z dohovoru, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 140/01 z 23. apríla 2001.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Pokiaľ sa sťažovateľ v konaní podľa čl. 127 ústavy domáha rozhodnutia, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv alebo slobôd zaručených v ústave prípadne porušenie jeho ľudských práv zaručených v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve rozhodnutím orgánu verejnej moci, je nevyhnutnou podmienkou včasného podania sťažnosti z hľadiska zákonnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, aby bola sťažnosť podaná v lehote dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti napádaného rozhodnutia orgánu verejnej moci.

Z oznámenia okresného súdu, ktoré si ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal vyplýva, že rozsudok krajského súdu č. k. 4 Co 140/01–59 z 23. apríla 2001, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 1211/98-26 z 2. augusta 1999 v spojení s dopĺňacími rozsudkami okresného súdu č. k. 5 C 1211/98-40 zo 16. mája 2000 a č. k. 5 C 1211/98-47 zo 16. októbra 2000, nadobudol právoplatnosť 28. júna 2001.

Sťažovateľka sa však na ústavný súd obrátila až sťažnosťou z 30. augusta 2006 podanou na poštovú prepravu v ten istý deň (30. augusta 2006), t. j. zjavne po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty dvoch mesiacov v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

V čase keď sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota stanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom vo vzťahu k napádanému súdnemu rozhodnutiu.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2006